

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: A. Y., nar. X,
 st. přísl. X
 bytem X

zast. Mgr. Umarem Switatem, advokátem
 sídlem Dědinova 2011/19, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
 se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 8. 1. 2019, č. j. OAM-361/ZA-ZA11-LE26-2018

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Tlumočníku, Ing. Abderezaku Arabovi, bytem X, **s e p ř i z n á v á** náhrada nákladů ve výši 1069,- Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

- I. **Vymezení věci**

1. Žalobce se domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žaloba

2. Žalobce odkázal na všechny argumenty, které uvedl v řízení před správními orgány a žalovanému přitom vytknul, že se s jeho argumentací nesprávně vypořádal. Žalobce dlouhodobě žije na území ČR společně s manželkou a má zde pevné rodinné vazby. Na území ČR žijí děti žalobce, jejich manželé, vnoučata a jeho bratr s rodinou. V Alžírsku byl žalobce cca před 8 lety a dávno zpřetrhal všechny vazby k zemi původu. Jediné pevné rodinné vazby má na území ČR. Žalobce s manželkou žijí společně s jejich dětmi a vnoučaty, přičemž vnoučata hlídají a pomáhají i s péčí o ně. Na své nejbližší příbuzné je přitom citově fixován.
3. Žalobce dále uvedl, že v roce 2019 mu bylo 64 let. Před správními orgány sice uváděl, že je zdravý, ale bolí ho při zátěži záda. Bere léky na uvolnění páteře a léky proti bolesti, které by pro něj byly v Alžírsku nedostupné. Jeho manželce bylo v roce 2019 58 let, nemá žádné vzdělání a celý život pečovala o rodinu, starala se o děti a vnoučata. Z pohledu alžírské společnosti jsou pak považováni za práce neschopné starce. Dříve se v Alžírsku činil jako stolař – výrobce nábytku, přičemž se jednalo o fyzicky náročnou práci. S ohledem na svůj věk a zdravotní stav již není schopen tuto práci vykonávat.
4. Žalobce dále uvedl, že je berberské národnosti a věří v jediného společného boha. Jeho náboženský postoj většinová společnost v zemi původu neakceptuje a jeho rodina včetně dětí pak byla vystavena náboženské šikaně. S manželkou navštěvují v ČR svobodně různé kostely. Během cca 8 letého pobytu na území EU ztotožnil s evropským způsobem života, asimiloval se a plně integroval. V ČR má příležitost k výdělečné činnosti v rámci podnikání jeho bratra. Ve svém věku již není schopen změnit evropský způsob života, který je v jeho zemi považován za nepřijatelný. Jeho manželka pak není nucena proti své vůli nosit na hlavě šátek, navštěvuje přátele, sama chodí po ulici, přičemž za tyto běžné činnosti by v zemi původu byli trestáni. V případě návratu do země původu by žalobce byl ohrožen fyzickými útoky tamních obyvatel a rovněž by byl vystaven tvrdé šikaně, posměchu, psychickému týrání a ocitl by se na samém okraji společnosti. Takové útoky lze očekávat i ze strany alžírských úřadů, když policejní orgány nejsou schopny mu pomoci ani zajistit jeho ochranu a bezpečnost.
5. Žalobce zdůraznil, že on i jeho manželka nejsou v pokročilém věku schopni zpětné integrace. V případě návratu do země původu by jej zavrhli i příbuzní, s kterými přerušili kontakt. V zemi původu mu reálně hrozí kruté zacházení, mučení i bití ze strany místních obyvatel, kteří často žijí v těžkých podmínkách. V zemi původu by se ocitl bez přístřeší, finančního zabezpečení a bez naděje na další přežití.
6. Rozhodnutí žalovaného je proto nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého i rodinného života, do života jeho manželky, dětí, vnoučat a dalších příbuzných žijících

na území ČR, s nimiž je mnoho let v intenzivním kontaktu. Jedná se fakticky o zpřetrhání nejbližší rodinné vazby, odloučení žalobce od jeho nejbližších příbuzných, ke kterým má citový vztah.

7. Žalobce namítal, že správní orgány i soudy jsou kdykoliv v průběhu řízení povinni se zabývat všemi skutečnostmi významnými k posouzení přiměřenosti rozhodnutí do rodinného a soukromého života. Žalovaný tedy nevzal v úvahu délku pobytu žalobce na území ČR, jeho věk, zdravotní omezení, hloubku vztahu k nejbližším příbuzným žijícím na území ČR. Nevzal v úvahu ani jeho vazbu k manželce, která je starší osobou a je v obdobné situaci jako žalobce, přičemž i odmítá opustit ČR, neboť v Alžírsku by nepřežila.
8. Žalobce dále namítal, že žalovaný vycházel z neaktuálních a zavádějících zpráv, neboť skutečný život a atmosféra ve společnosti nekoresponduje s teoretickými závěry organizací. Žalobce by se v zemi původu ocitl jako cizinec bez zdroje obživy, bez možnosti finančního zajištění, nebyl by schopen uživit manželku či uspokojit své základní životní potřeby. Pomoc zbývajících částí osob žijících na území Alžírsku je vyloučena, neboť vazby s nimi byly přetrhány.
9. Žalobce dále uvedl, že na území ČR žije spořádaně s manželkou a osobně pečují o vnoučata. Splňuje tak podmínky pro udělení doplňkové ochrany eventuálně důvody udělení humanitárního azylu. Neudělení azylu by znamenalo rozdělení nejbližších příbuzných, tj. rozdělení otce a dětí, vnoučat a jejich dědečka, přičemž všichni k sobě mají citový vztah. Žalobce na území ČR má i své přátele a sociální zázemí. Dle žalobce byl v posuzovaném případě porušen čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření především odkázal na žalobou napadené rozhodnutí.

IV. Replika žalobce

11. Žalobce v podané replice především uvedl, že žalovaný bagatelizuje jeho pokročilý věk, zdravotní stav i délku pobytu na území ČR. Příkoří, které žalobce prožil v zemi původu, pak rozhodně nelze označit za povrchní vztahy s místními obyvateli.

V. Replika žalobce

12. Právní zástupce žalobce při jednání především odkázal na žalobu. Poukázal na neaktuálnost použitých zpráv. Žalobce patří k berberské menšině, přičemž země původu mu nebyla schopna zajistit bezpečnost. Rovněž byl v zemi původu politicky aktivní, což je tam známo, a proto se obává návratu do země původu. Nemohl využít zákon o pobytu cizinců, neboť žádost je třeba podat na ambasádě v zemi původu, což je v jeho případě nereálné, neboť život žalobce v zemi původu je v ohrožení. V době podání žádosti o mezinárodní ochranu rovněž žádný z rodinných příslušníků žalobce

neměl státní příslušnost ČR. V jeho případě byly naplněny politické důvody. A i kdyby to takto nebylo posouzeno, pak jsou dány důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

13. Žalobce při jednání především uvedl, že v Alžíru jsou velmi tvrdé podmínky pro život. V zemi původu po něm házeli kameny, neboť byl politicky aktivní a křesťan. Stěžoval si u soudu, avšak rozsudku se nedočkal, a proto odešel. Zemi původu opustil již v roce 2010, přičemž pobýval ve Francii a následně v ČR. Celá jeho rodina žije v ČR, synové se o něj starají. Někteří z nich mají státní občanství ČR a ostatní mají povolený pobyt. Žalobce je členem organizace MAK, hnutí pro svobodu Kabýlie a podporu Berberů.

VI. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ve smyslu článku 46 odst. 3 procedurální směrnice vycházel ze skutkového stavu rozhodného ke dni vydání svého rozsudku (tzv. *ex nunc*) a přihlížel tak k vývoji v zemi původu žalobce i po vydání napadeného rozhodnutí, a to tím spíše, že odstup mezi projednáním věci a vydáním napadeného rozhodnutí je poměrně značný.
15. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
16. Soud předně odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41, rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47, usnesení ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 – 48, či rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 – 32), z níž vyplývá, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Břemeno tvrzení stíhá žadatele o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán tedy nemá povinnost hodnotit v řízení jiné skutečnosti než ty, které uvádí žadatel, či za něj azylově relevantní důvody dokonce domýšlet. Žalobce především uváděl obavy z toho, že měl potíže kvůli svému náboženskému vyznání, neboť je křesťan. Dále uvedl, že je Berberské národnosti a členem organizace MAK. Žalobce uváděl, že v souvislosti s tím, že jej považovali za křesťana měl potíže s obyvateli ve vesnici. Současně se však opakovaně obrátil na soud a výtržníkům byly uděleny pokuty a podmíněné tresty. Pak ho toho nechali.
17. K otázce nedostatečného zjištění skutkového stavu (neúplného a nepřesného), odkazuje soud na dlouhodobou a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudky ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59, či ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 – 42, ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 – 26, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 – 30, ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, ve vztahu ke shromážděným podkladům pak rovněž na rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81. Podle posledně uvedeného rozsudku musí být užité podklady (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.

Žalovaný při posouzení skutkového stavu vycházel především z pohovoru se žalobcem a dále z informací a zpráv jednotlivých institucí a nezávislých organizací, např. Výroční zpráva Amnesty International z 20. března 2018, Výroční zpráva Human Rights Watch z 30. ledna 2018, Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2017 Ministerstva zahraničních věcí České republiky z 9. května 2018, Rady Evropské unie, Ministerstva vnitra odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. června 2017 a z června 2018. Uvedené podklady v souhrnu splňují výše jmenované podmínky a na jejich základě byl skutkový stav zjištěn dostatečně pro posouzení věci ve smyslu citované judikatury. V této souvislosti lze dále uvést, že s podklady rozhodnutí se žalobce seznámil dne 3. 9. 2018. Na výslovnou otázku správního orgánu sdělil, že doplnění podkladů nenavrhuje.

18. Soud k věci uvádí, že pronásledování dle zákona o azylu může být azylově relevantní i v případě, že k němu dochází soukromými osobami, ale pouze za předpokladu, že politický systém v zemi původu cizince nedává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů vůči tomuto druhu pronásledování (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48). Žalobce této možnosti využil a byla mu poskytnuta, jak uvedl v rámci pohovoru (tvrzené potíže s obyvateli ve vesnici). Žalobce tedy neprokázal, že by tato ochrana byla nedostupná nebo nedostatečná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 67/2018 - 29).
19. Soud k věci dále uvádí, že jak vyplývá z podkladů založených ve správním spisu a jak je krajskému soudu známo, organizace MAK (*The Movement for the Autonomy of Kabylie*) vznikla také během tzv. černého jara v roce 2001 s cílem bojovat za nezávislost Kabýlie. Poté vypukly v oblasti Kabýlie hlavní nepokoje, které postupně ustaly po poskytnutí některých výhod ze strany prezidenta Abdelazize Bouteflika. Lze souhlasit se žalovaným v tom, že zprávy obsažené ve správním spisu nevypovídají nic o pronásledování členů organizace MAK anebo dalších hnutí v oblasti Kabýlie, jejichž cílem je posílení kulturních tradic Berberů či dokonce zřízení nějaké formy autonomie. Podle přesvědčení krajského soudu však žalobce svou výpověď neprokázal, že mu v zemi původu hrozí pronásledování či vážná újma. Nečelil kvůli svému členství a sympatiím k MAK žádnému individualizovanému útlaku ze strany státní moci. Evidentně však není žádným aktivním reprezentantem tohoto hnutí, který by představoval riziko pro panující alžírský státní režim.
20. Co se týká možného útlaku vůči Berberům v Kabýlii, krajský soud má za to, že z vývoje reálií v zemi původu žalobce jednoznačně vyplývá, že se situace značně zlepšila a došlo také uznání jazyka amazigh za národní i úřední jazyk. Tím byla valná část požadavků místních obyvatel na zrovnoprávnění kultury a jazyka respektována.
21. Soud k věci rovněž uvádí, že Alžírsko je již (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie) dle vyhlášky Ministerstva zahraničí č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, zařazena na seznam bezpečných zemí původu.

22. Soud tedy s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínky k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Žalobce nezpochybňoval, že mu měl být udělen azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu.
23. K tvrzené možnosti udělení humanitárního azylu soud uvádí, že na udělení této formy mezinárodní ochrany není právní nárok (srov. např. rozsudky ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, či ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu. Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele. V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“* Žalobce neuvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti, které by mohly být důvodem ke zvážení případného udělení humanitárního azylu. Žalobce není ve finálním stádiu nevléčitelné nemoci, v současné době nepodstupuje žádnou náročnou (ve vlasti nedostupnou) léčbu. Ani existence rodinných vazeb na území ČR není důvodem k udělení humanitárního azylu (Nejvyšší správní soud se již ve svém rozsudku ze dne 17. 9. 2003, č. j. 4 Azs 6/2003 – 55, vyjádřil, že dokonce ani manželství s občanem České republiky nemůže být samo o sobě důvodem pro udělení humanitárního azylu).
24. Podle § 14 a zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle [odstavce 2](#) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* Podle § 14 a zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje *a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.* K otázce nestátních původců hrozící vážné újmy ve vztahu k poskytnutí doplňkové ochrany se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyjádřil. Lze odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního

soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012 – 23, dostupné na www.nssoud.cz, v němž tento uvedl, že „pro udělení doplňkové ochrany je třeba splnit kumulativně veškeré zákonem stanovené podmínky. Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu, (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba) (3) vážné újmy, (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule podle § 15a zákona o azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, www.nssoud.cz). Původci, z jejichž strany osobě žádající o mezinárodní ochranu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, mohou být obdobně jako u pronásledování také nestátní subjekty z okruhu soukromých osob (viz § 2 odst. 9 zákona o azylu, v relevantním znění - srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publikovaný pod č. 1749/2009 Sb. NSS). Hrozba vážné újmy tedy může být důvodem pro udělení doplňkové ochrany i v případech, kdy jejím původcem je soukromá osoba, pokud lze podle § 2 odst. 9 zákona o azylu, „prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu“. Z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázky původců vážné újmy (resp. pronásledování) a k otázce dostupnosti ochrany v zemi původu vyplývá, že, jde-li o původce hrozící vážné újmy nebo pronásledování z okruhu soukromých osob, musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. Mezinárodní ochranu je nutno žadateli při splnění dalších zákonných podmínek udělit, pokud stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout ochranu před vážnou újmu nebo pronásledováním ze strany soukromých osob, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění vážné újmy nebo pronásledování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 5 Azs 44/2009 - 73, www.nssoud.cz).“ Dle názoru soudu z žalovaným provedeného dokazování neplyne, že by se žalobce nemohl obrátit v případě potíží se soukromými osobami se žádostí o pomoc na orgány v zemi původu a ty mu nebyly schopny nebo ochotny ji poskytnout. Jde-li o tvrzenou příslušnost ke MAK, tak z provedeného dokazování neplyne, že by žalobci hrozilo ze strany státní orgánů nebezpečí vážné újmy. Rovněž z tvrzené příslušnosti k Berberské menšině nelze dovodit hrozbu vážné újmy. I zde je třeba zdůraznit, že Alžírsko je již dle vyhlášky Ministerstva zahraničí č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, zařazena na seznam bezpečných zemí původu.

25. Soud k věci dále uvádí, že Nejvyšší správní soud se také opakovaně vyjádřil k výjimečným okolnostem, za nichž by bylo možné shledat, že již pouhé vycestování cizince z území by mohlo porušit jeho právo na ochranu soukromého a rodinného života, a porušit tak § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“, viz např. výše citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, nebo rozsudek ze dne 8. 6. č. j. 2 Azs 8/2011 – 55). Článek 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a umožnit jim přenést si jejich rodinný život na území daného státu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva

vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (viz např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 Azs 7/2011 – 67, nebo ze dne 3. 7. 2015, č. j. 8 Azs 83/2015 – 30). Tyto výjimečné okolnosti nebyly v posuzované věci dány. Jakkoliv je snaha žalobce o setrvání na území ČR a zachování blízkého kontakt se členy rodiny lidsky pochopitelná, nenaplnuje předpoklady pro udělení doplňkové ochrany. Rovněž namítané ekonomické a sociální důvody (chudoba v zemi původu) nejsou v souladu s konstantní judikaturou důvodem pro udělení doplňkové ochrany či humanitárního azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, ze dne 7. 11. 2013, č. j. 9 Azs 8/2013-46, či usnesení ze dne 17. 12. 2016, č. j. 1 Azs 259/2016-28).

VII. Závěr a náklady řízení

26. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
27. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
30. Ve smyslu ustanovení § 58 odst. 2 s.ř.s. krajský soud rozhodl ve výroku III. tohoto rozsudku o odměně tlumočnicka ustanoveného usnesením zdejšího soudu. Soudem ustanovenému tlumočnickovi tedy soud v souladu s § 2 a § 12 vyhlášky č. 507/2020 Sb., o odměně a náhradách soudního tlumočnicka a soudního překladatele přiznal částku 1069 Kč. Náklady vynaložené na tlumočné platí stát (§ 59 odst. 2 s.ř.s.) a proto krajský soud rozhodl o povinnosti vyplatit určenou odměnu za tlumočnický úkon za podmínek uvedených ve výroku IV. tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. června 2021

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:.

K. M.